

[Weyer, Niels]

En smuk Rjæmpevise

om

Kongedatteren

Ragnhild den fagre.

En Konge hersted' i Osterdal, Hans Ravn var
Hakon den tjætte, Han Stridsmænd havde foruden
Fal, Hvis blotte Syn kunde strætte; Men derimod
havde han allensind En Datter, som nævntes i
Alles Mund For Ragnhild den fagre.

2. Et søn Ragnhild vandrer ved Blommens Bred,
Naar Maanen farver dens Volger; For Kummer fri
hun dog ofte græd, Jeg saadant ikke forfølger, Maa-
ske hendes Hjerte den Vaisel gav, At lufsnare Flod
skulde bli' en Grav For Ragnhild den fagre.

3. Knæp femten Somre forbundne var I Ung-
dommens sorgløse Glæder, Da Rhytet gjaldt hendes
Etsjenhed bar Til langt fraliggende Steder, At se
hende reiste hver Kongesøn, Nu sloges og suktes
hver Helt iløn For Ragnhild den fagre.

4. Blandt Andre fandtes i Hakons Gaard En
Svend, som Guttorm mon hede, Mod Sværd han
kunde sig gjøre haard, Og Pile paa ham ei bede,
Hvert Træk i hans Ansigt sig viste klar, Og Guttorm
ja Tapperhed i sig bar For Ragnhild den fagre.

5. Han fatted' Afsh for Ledingsstog, Selv Hakons
Mjød ham ei smagte, Naar Ragnhilds Haand ikke
Bægerets Laag Og Eierstrandsen ham rakte; Hans
Die blev mat og hans Kinder bleg; Til Freia hans
lønlige Sukke opsteg For Ragnhild den fagre.

V box 4:93

6. O, Guttorm! (fukter hans kvalte Barm) Du aldrig følte en Smerte, Der ligned Kjærligheds bitre Harm, Som nu fortærer dit Hjerte; Er Elskov en Brøde, dens Straf er haard; Og hvo har ei fukket i Hakons Gaard For Ragnhild den fagre.

7. Det Glimt af Haab, som jeg engang saa, Er længe siden forsvunden; Mit Hjertes Varsler det Uheld spaa, At Ragnhilds Haand bliver bunden Til Helten, hvis Adfærd i Kamp er huld, Hvis Hænder er Jld, men hvis Barm er Kulde For Ragnhild den fagre.

8. Men jeg, som vilde med Glæde dø, Naar kun en medlidende Taare Paa Kinden randt af den bedste Nø, Hvis Smil saa bitterlig saare; Jeg klager for-gjæves mit Hjertes Ve, At aabne min Kval jeg ei vovede For Ragnhild den fagre.

9. Saaledes jævnlig hans Klager lod, Og Graaden ned af hans Kinder Med Sukke blandet i Draaber fald. Men Vandet ligt, som nedbrinder Fra mosgroede Klippe, var Guttorms Graad, Hans Hjerte var hjækt, Skjont hans Kind var vaad For Ragnhild den fagre.

10. Saa gled en Sommer, saa glede tre, Da Rolf, en drabelig Kjempe, Fra Rusland kommer og truede Kong Hakons Land med Ulempe, Om strag han ei ham sin Datter gav, Da ellers hver Stridsmand nu fandt sin Grav For Ragnhild den fagre.

11. Kong Hakon holder med sine Mænd Et Raad, hvad nu var at gjøre. Jeg har (saa talte han) mangan Svend, Der Sværd og Baaben kan føre; Af Kjækte jeg har vel en ti til tolv, Men Ingen, der kan bestaa mod Rolf For Ragnhild den fagre.

12. Da reiste Guttorm sig med en Hast Fra Bordets hyndede Bænke Og sagde: Konge! dit Ord

flaa fast! Vil du din Datter vel skjenke Til den, som at brydes med Rolf formaar? Og strag i Kamp da en Guttorm gaar For Ragnhild den fagre.

13. Hør, unge Mand (var Kong Hakons Svar), Dit tappre Ord jeg beundred'; Men ikke Kræfter mod Rolf du har, Thi Jorden rysted' og dundred', Naar Bile han fra sin Bue skjød; O, Guttorm, du finder din visse Død For Ragnhild den fagre.

14. Da bliver Døden mig dobbelt Fryd, (Saa Guttorms Svar monne falde), Naar Ragnhild skulde med Klagelhd Sin dræbte Guttorm mig falde; Ei Døden kan strække mit stolte Bryst, Jeg segner med Glæde, jeg dør med Lyst For Ragnhild den fagre.

15. Nu ganger Hakon til Rolf da hen Og tager saadan til Orde: Jeg haver lovet mit Riges Mænd: At Ragnhild Dens maatte vorde, Der tapprer sig i en Dvekamp staar, Og Guttorm er den, som i Kampen gaar For Ragnhild den fagre.

16. Knap letted' Solen sit Hoved op fra Ostens natlige Hvile, Før begge Helte i fuldt Gallop Til Kamppladsen monne ile, Hvor Rolf var forsamlet i Hobetal, Som forud alt hused' Herr Guttorms Fald For Ragnhild den fagre.

17. Nu ihusnar blinked' de tunge Sværd, Hvert Hug med Færdighed bødtes, Og aldrig saaes en Ledingsfærd, Hvor saadan Tapperhed mødtes; De sloges en Time, de sloges i fem, Og Kjærlighed vogte i hver af dem For Ragnhild den fagre.

18. Omfider brætted' Herr Guttorms Skjold, Og han til Rolf monne raabe: En Ridder er du saa gjæv og bold; Jeg uden Hinder vil haabe, Du faste dit Skjold til en Side hen, Da Kampen begynder paany igjen For Ragnhild den fagre.

19. Jeg er en Riddersmand gjæb og bold (Forbitret Rolf han nu svarer); Men aldrig bræktes mit eget Skjold, Og Ridding aldrig jeg svarer, Naar Baaben af Rust monne gaa itu; For mere end Værefægter jeg nu, For Ragnhild den fagre.

20. Saa snart da, Ridding, (var Guttorms Evar) Og med fordobblede Kræfter Han rasend' ind paa Herr Rolf nu fa'r, Der ei blev munter derefter; Thi Hjelmen blev knuset, Stigbøilen gled, Og Rolf blev flaaet af Hesten ned For Ragnhild den fagre.

21. Jeg Rivet skænker dig (saa oplod I Hast Herr Guttorm sin Stemme), Jeg aldrig ghder en Faldens Blod Og vil dig labe fornemme: At Guttorm er ædel, og overalt Han vil ikke dræbe den Mand, som saldt For Ragnhild den fagre.

22. Nu iler Guttorm til Ragnhild hen Og synker i hendes Arme; Hans matte Dine saa Glædes igjen, Hans Kind da blusser af Varme; Og kjærlig han favner den bedste Nø, Han ønsker at leve, som vilde han dø For Ragnhild den fagre.

23. Den blege Maane, Forelstedes Ven, Bestimmer speilklare Vølge, Og Ragnhild vandrer til Glommen hen, Hvor ingen hende monne følge. De Bølger i Floden løb mindre snar, Og Maanen ei glindsed' tilforn saa klar For Ragnhild den fagre.

24. Herr Rolf mismodig nu ganger om, At dræbe mangeslags Tanter, Til Glommens Bredder han ogsaa kom Og der hel forrigfuld vanter. Nu møder han Ragnhild og finder glad Sin Eskob forvandet til bittert Had For Ragnhild den fagre